

РЕШЕНИЕ

№ 38412

гр. София, 19.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разглежда дело номер **4848** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.285, ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), вр. чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на П. Д. Ц., със съдебен адрес [населено място], [улица], партер, чрез адв. И. С. от САК, против Решение № 7590 от 05.03.2025 г. по адм. д. № 11666/2024 г. по описа на Административен съд София град (АССГ), с което е осъдена Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) да заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 862.00 лв., претърпени за нарушение на чл. 3, ал. 2, ЗИНС и чл. 20, ал. 3 ППЗИНЗС вр. чл.284-286 ЗИНЗС, поради неблагоприятни условия на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ в ЗОЗТ „К.“ в периода от 17.07.2022 г. до 25.11.2024 г., ведно със законната лихва от 25.11.2024 г. до окончателното изплащане.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на обжалваното решение поради неправилно приложение на закона. Касаторът счита, че съдът неправилно е определил размера на присъденото му обезщетение в нарушение на принципа на справедливостта, уреден в чл.52 от ЗЗД и при несъответствие с доказателствата по делото. При доказаност на пренаселеност при спазване на стандарта от минимум 3 кв.м. на човек и пространство, което да позволява свободно движение в помещението, липса и влошено качество на водата и лоши битови условия, претендира за обезщетение в размер на 4 евро на ден според стандарта на ЕСПЧ. Навежда доводи за липса на адекватно лечение на съпътстващите му заболявания като сърдечни проблеми,

дискова херния, дископатия, плексит, поведенчески и психически разстройства, хепатит С, жлъчка, панкреас. Твърди, че първоинстанционният съд неправилно е отказал назначаване на съдебно-медицинска експертиза, , която да отговори дали е провеждано лечение на тези заболявания. Претендира се отмяна на обжалваното решение на АССГ и постановяване на друго такова по същество на спора за уважаване в цялост на исковата претенция. Претендира разноски. Ответната страна Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ оспорва касационната жалба и претендира за оставяне в сила на обжалваното решение на АССГ в писмен отговор от 22.04.2025 г., чрез юрк. Д..

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият троен състав на Административен съд София град, XVIII-ти Касационен състав, след като прецени допустимостта на касационната и частната жалби и наведените отменителни основания, и с оглед на чл. 218 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 211 от АПК, от надлежна страна по чл. 210 от АПК, и срещу подлежащ на обжалване съгласно чл.285, ал.1 ЗИНЗС съдебен акт.

Административният съд е бил сезиран с искова молба на П. Д. Ц. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) с искане за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000.00 лв., претърпени в периода от 17.07.2022 г. до 25.11.2024 г. поради поставянето му при неблагоприятни условия на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ в ЗОЗТ „К.“. Обезвредата се претендира поради липса на подходящо лечение за влошеното му здравословно състояние (артериална хипертония, липса на провеждани курсове за лечение на опиева зависимост – редовен прием на Метадон, Хепатит Ц), пренаселени и малки килии, липса на въздух и пряка дневна светлина, лоши битови условия в спалните помещения, липса на климатизация, наличие на мухъл, липса и негодна за пиене питейна вода, наличие на паразити – хлебарки, гризачи, дървеници, от чиито ухапвания страдал от хронично недоспиване, умора и нервни кризи.

Административният съд е приел, че е сезиран с иск по реда на чл.284 - 286 от ЗИНЗС, приложим по отношение на ищеца П. Д. Ц., който е постъпил в Затвора [населено място] на 01.06.2022г., на 12.07.2022 г. е преведен в Затвора, [населено място], а на 15.07.2022 г. е разпределен в ЗОЗТ „К.“, 5-та група, 7-мо спално помещение с квадратура 31 кв.м и капацитет 7 лишени от свобода. Относно условията на изтърпяване на наказанието съдът е съобразил информацията, предоставена от ответника по реда на чл.284, ал.3 от ЗИНЗС, а именно Докладна записка Рег. №168 от Д. Т., инспектор „СДВР“ на 5-та група в ЗОЗТ „К.“, Медицинска справка на д-р Т. Д. – лекар ЗОЗТ „К. Рег. №168, Докладна записка от мл. инсп. Т. И. – домакин в ЗОЗТ „К.“ Рег. №168 и приложения към тях. Намерил е за неоснователни твърденията за липса на достатъчно жилищна площ поради спазване на изискванията на чл. 43, т. 4 ЗИНС за минимум 4 кв. м. площ за едно лице. Относно твърденията за липса на осветление и проветрение и че има мухъл и течове по време на дъжд, както и лоши условия в баните и тоалетните, съдът е кредитирал Докладна записка Рег. №168, според която „притокът на естествена светлина и проветряване не е ограничен, спалните помещения разполагат с прозорци с отваряемост 50% съгласно стандартите. Осветлението в спалното помещение е луминисцентно и се състои от три осветителни тела, всяко с по три лампи. Санитарният възел е обособен, състои се от бокс, отделена баня и течаща вода, както и има тоалетна в отделно помещение със заключваща се врата. Съгласно чл. 176 ППЗИНС помещенията се почистват и хигиенизират от самите лишени от свобода, които получават от

администрацията хигиенни материали и освен това могат допълнително да закупят почистващи препарати от магазина в общежитието“. С позоваване на същия документ съдът е приел, че водата се подава по график в диапазона от 6 до 24 часа, а според лабораторен анализ №1240773 – 3 от 27.03.2024г. водата в ЗОЗТ „К.“ е годна за консумация. По отношение оплакването за наличие на вредители съдът се е позовал на приложени протоколи за периода на престой на ищеца, според които многократно е извършена обработка срещу вредители - дезинфекция, дезинсекция и дератизация от изпълнител „Фаворит“. Позовал се е на публично достъпния Годишен доклад на О. на Република България като Национален превантивен механизъм (НПМ) за 2019 г., в който се съдържа следната информация относно Затвора [населено място]: „По отношение на хигиената НПМ многократно констатира, че проблемът относно наличието на хлебарки и дървеници в местата за лишаване от свобода е системен. Независимо от периодичното месечно дезинфектиране, то е неефективно. Затова НПМ препоръча на министъра на правосъдието да разшири списъка с разрешени вещи, като включи препарати за борба с дървеници и хлебарки, тъй като този проблем съществува навсякъде в системата за изпълнение на наказанията“. По твърдението, че на лишените от свобода не е бил осигурен санитарен възел по време на престоя на открито съдът е съобразил данните, предоставени с Докладна записка Рег. №168, съгласно която престоят на открито за лишените от свобода е организиран в обособено каре, което не разполага със собствен санитарен възел, но се намира в близост до килиите и по време на престоя на открито санитарен възел може да бъде използван от лишените от свобода при поискване.

По оплакванията за липса на медицинско лице и непредоставена адекватна медицинска грижа предвид заболяванията му, съдът е съобразил докладна записка Рег. №168, според която в ЗОЗТ „К.“ има назначен щатен лекар – д-р Т. Д., когото затворниците посещават всеки вторник или по спешност, а при тежки заболявания лицата се конвоират до СБАЛЛС или външно лечебно заведение. Според медицинска справка Рег. № 168 към докладна записка на д-р Т. Д. ищецът П. Д. Ц. е с дългогодишна наркотична зависимост, за която е проведено лечение с Метадон, прекратено след влизането в затвора, и не е имало предписания от психиатър за продължаване на лечението. Проведено е лечение за хепатит Ц от 19.08.2024г. до 05.09.2024г. във ВО при СБАЛЛС [населено място] и при проведени последващи изследвания не са установени данни за отклонения от нормата. Във връзка с изследвания на стойности на кръвното налягане е установено, че стойностите са в норма, поради което лечението на лицето за хипертония с Престариум е спряно. В допълнение, съдът е кредитирал показанията на свидетеля А. Т. Х., който е пребивавал в същото помещение като ищеца за период от около година и според него в затвора има студена вода постоянно, водата е годна за пиене, налице са санитарни възли, проветрение, осветление, осигурени са редовни прегледи при медицинско лице, а по време на престоя на открито може да бъде използван санитарен възел. Свидетелят потвърдил, че в затвора има хлебарки, но срещу тях се пръскало редовно.

При съвкупната преценка на така описаната доказателствена съвкупност съдът е приел от правна страна, че за процесния период от 17.07.2022 г. до 25.11.2024 г. ищецът е бил поставен в неблагоприятни условия, изразяващи се в „други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност“, и по-точно неблагоприятните условия за процесния период са се изразявали в следните две нарушения - наличие на хлебарки в килиите и неосигурен достъп за лишения от свобода до постоянно течаща вода съгласно изискванията на чл. 20, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за изтърпяване на наказанията и задържането под стража (ППЗИНЗС). Предвид презумпцията по чл. 284, ал.5 ЗИНЗС съдът е приел за доказано наличието на претърпени неимуществени вреди в пряка и непосредствена причинно-следствена

връзка с условията на изтърпяване на наказанието в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС. Като недоказани са преценени останалите твърдения на ищеца в исковата молба за: недостатъчна жилищна площ, наличие на влага, мухъл и течове в килията по време на дъжд, лоши условия за ползване на общите бани и тоалетни в закритата част на затвора, липса на санитарен възел извън килиите по време на престоя на открито, негодна за консумация вода, липса на медицинско лице в затвора, и липса на адекватни медицински грижи предвид заболяванията на ищеца.

При определяне на размера на обезщетението съдът е съобразил стандартите на ЕСПЧ по приложението на чл. 3 от ЕКПЧ, които налагат да бъде взето предвид кумулативното въздействие на условията, при които се изтърпява задържането или наказанието, като присъденото обезщетение за претърпени неимуществени вреди от едни аспекти на изтърпяване на задържането или наказанието не следва да се превръща в прекомерна санкция за затворническата администрация, която стриктно и при спазване на законовите си задължения и правомощия е осигурила на ищеца изтърпяване на наложеното му наказание при други благоприятни аспекти на тези условия. При определяне размера на обезщетението съдът е приел, че следва да се съобрази с анализа на новите решения на ЕСПЧ по дела, касаещи оплаквания за лоши условия в местата за ЛС, според който обезщетение, присъдено от националния съд, което се равнява на 4 евро на ден или на 30% от присъждането на ЕСПЧ при сходни обстоятелства е адекватно и не поставя под съмнение ефективността на производството за обезщетяване на вредите от поставяне в лоши условия на задържане. При съобразяване с националната разпоредба на чл. 52 от ЗЗД съдът е приел, че размер на обезщетение от 1 лев (25% от присъждането на ЕСПЧ) на ден би бил справедливо обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди от нарушение на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС и чл. 20, ал. 3 ППЗИНС за периода 17.07.2022 г. до 25.11.2024 г., изразяващо се в „други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност“, и по-точно хлябарки в килиите и неосигурен достъп до постоянно течаща вода. Доколкото процесният период включва 168 дни през 2022г., 365 дни през 2023 г. и 329 дни през 2024 г. или общо 862 дни, съдът е присъдил обезщетение общо в размер на 862 лв., ведно със законната лихва от предявяване на иска на 25.11.2024 г., като негова законна последица, до окончателното ѝ изплащане, като за разликата до предявения размер от 50 000 лв. искът е отхвърлен като неоснователен.

Така постановеното решение е валидно и допустимо, но частично неправилно като постановено при неправилно приложение на закона. Основателни са касационните оплаквания за необоснованост при обсъждане на доказателствената съвкупност, довела да неправилен краен извод на съда за недоказаност и неоснователност на част от исковата претенция.

Правилни са решаващите мотиви на първоинстанционния съд, че при оценка на условията на задържане или изтърпяване на наказанието по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което той или тя е прекарал/а в тези условия. Дори когато всеки отделен аспект от тези условия е в съответствие с националното законодателство, техният кумулативен ефект може да бъде такъв, че да доведе до нечовешко или унижително отношение по смисъла на чл. 3 от Конвенцията. Липсата на намерение за унижаване или принижаване на задържания чрез поставянето му в лоши условия, въпреки че е фактор, който следва да бъде взет под внимание, не изключва категорично установяване на нарушение на чл. 3 от Конвенцията. За да попадне задържането/наказанието специално под чл. 3 от Конвенцията, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. В този случай властите трябва да гарантират, че едно лице е задържано при условия, съвместими с уважението към човешкото достойнство, че начинът

и методът на изпълнение на наказанието лишаване от свобода или друг вид мярка за задържане не подлага човека на стрес или трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на задържането, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, здравето и благосъстоянието на този човек са гарантирани в достатъчна степен.

Обосновано решаващият съд е съобразил разпоредбата на чл.43, ал.4 от ЗИНЗС, според която минималната жилищна площ в спалното помещение за всеки лишен от свобода не може да е по-малка от 4 кв. м. Касаторът се позовава на практиката на ЕСПЧ, според която ако затворниците имат на разположение по-малко от три квадратни метра жилищна площ, пренаселеността трябва да се счита за толкова тежка, че да доведе сама по себе си, независимо от други фактори, до нарушение на чл. 3 от Конвенцията. По делото М. срещу Х. (жалба № 7334/13, Решение от 20.10.2016 г.) се препраща към делото А. и др. срещу Русия относно оплакването за пренаселеност и е постановено, че всеки лишен от свобода следва да разполага с:

1/ Лично място за спане в помещението;

2/ Пространство от поне 3 кв.м. (когато споделя помещението с други лица) и съответно 5-6 кв.м., когато е настанен индивидуално;

3/ Общата площ на помещението да е такава, че да позволява на лишените от свобода да се движат свободно между отделните предмети.

Мотивите на ЕСПЧ в решението по делото Н., намерили отражение в нормата на чл.284, ал.2 от ЗИНЗС, са за отчитане на кумулативното въздействие на условията на пребиваване. Т.е. дори пренаселеността да не е толкова сериозна, че да представлява сама по себе си нарушение на чл. 3 от Конвенцията, според ЕСПЧ, тя все пак може да доведе до нарушение на тази разпоредба, ако се комбинира с други аспекти на условията на задържане – като например липса на уединение при използване на тоалетната, лоша вентилация, липса на достъп на естествена светлина и свеж въздух, липса на подходящо отопление или липса на основна хигиена – това води до ниво на страдание, което надвишава това, присъщо на задържането. Изложеното обосновано е дало основание на първостепенния съд за изследване и на другите фактори на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, които следва да се съобразят в тяхното съвкупно въздействие върху ищеца.

Обосновано съдът е кредитирал предоставената по реда на чл.284, ал.3 от ЗИНЗС информация, според която помещението, в което е бил настанен ищецът е с площ от 31.68 кв.м. и отделно от него има мокро помещение с площ от 9.31 кв.м. Ищецът е бил настанен в помещението с 6 други л.св., общо 7 човека, което определя площ от 4.52 кв.м. на човек, което е над националните и международни стандарти. В исковата молба не са наведени твърдения и не се установява от свидетелските показания тази площ да не позволява на лишените от свобода да се движат свободно между отделните предмети. Напротив, според свидетеля Х. условията в помещението са добри, помещението отговаря на настанените хора, има два отваряеми прозореца, през които влиза достатъчно светлина, в килията има отопление, постоянно течаща студена вода, която била годна за пиене, както и топла вода. Преди да се излезе на каре, л.св. можело да ползват тоалетна, с тоалетната нямало проблем, пускали ги и ги прибирали обратно, когато искали да отидат до тоалетна. В килията нямало влага, мухъл или течове. Първоинстанционният съд правилно е кредитирал свидетелските показания, като такива на очевидец, които съответстват и на информацията, предоставена по реда на чл.284, ал.3 от ЗИНЗС. От друга страна, цитираните в касационната жалба доклади на О. на Република България касаят 2019 г., т.е. период преди исковия. Касателно процесния период докладите на О. на Република България не съдържат констатации за нарушения поради пренаселеност и

липса на площ в помещенията.

Според предоставена от ответника ГДИН информация на територията на ЗОЗТ „К.“ е назначен щатен лекар д-р Д., която л.св. посещават по график – 5-та група посещава кабинета всеки вторник и по спешност. Установява се от медицинска справка рег. № 168 от 08.01.2024 г. на д-р Д., че П. Ц. е с дългогодишна наркотична зависимост и около 15 години провежда лечение с Метадон. В ЗОЗТ „К.“ е постъпил без предписание от психиатър за продължаване на лечението на тази зависимост, а по повод на хроничен хепатит С е провел лечение със скъпо струващ медикамент М.. В периода от 19.08.2024 г. до 05.09.2024 г. е бил хоспитализиран във ВО на СБАЛЛС [населено място], където са проведени изследвания и консултации със специалисти. На 22.05.2023 г. бил консултиран с кардиолог и предписан Престариум, който лицето получавал всяка седмица по график. При измервания на кръвното налягане, същото било в граница, поради което лечението било спряно, за да не направи хипотония. При всяко посещение в кабинета на лицето са предоставяни необходимите според оплакванията му медикаменти. По делото е предоставена значителна по обем медицинска документация – л.59-80, касаеща епикризи от СБАЛЛС [населено място] от 2024 г., вкл. проведени там изследвания, както и данни, че при постъпването си в ЗОЗТ „К.“ ищецът не е предоставил никаква медицинска документация, имал оплаквания от стомашен дискомфорт, но не бил склонен да прави изследвания в СБАЛЛС [населено място] (л.71). Според показанията на св. Х. Ц. „ищецът почти всеки ден ходи при медицинското лице в затвора“. Съвкупната преценка на доказателствата по делото правилно и обосновано е навела решаващия съд на извод за недоказаност на твърденията на ищеца за неадекватно медицинско лечение на заболяванията му. По идентични съображения са неоснователни твърденията в исковата молба, че делото е останало неизяснено от фактическа страна поради недопускане на съдебно-медицинска експертиза (СМЕ). Не съответстват на писмените доказателства по делото твърденията на ищеца за непроведено лечение на заболяванията му артериална хипертония и хепатит С, както и за липса на редовен прием на Метадон, каквито предписания не е имал при постъпване в пенитенциарното заведение.

Не намират опора в доказателствата по делото твърденията в исковата молба за неблагоприятни условия на изтърпяване на наказанието поради липса на осветление и проветрение, наличието на мухъл и течове по време на дъжд, както и лоши условия в баните и тоалетните. Достъпът до санитарен възел по време на престоя на открито не е бил затруднен, според показанията на свидетеля, поради което не може да достигне изискуемия праг за нарушение на чл.3 от ЕКПЧ. Доказателствената съвкупност по делото правилно и обосновано е навела решаващия съд на извод, че в нарушение на чл.3 от ЕКПЧ и чл.3 от ЗИНЗС за процесния период – от 17.07.2022 г. до 25.11.2024 г. ищецът е бил поставен в неблагоприятни условия, изразяващи се в „други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждаят чувство на страх, незащитеност или малоценност“, единствено поради наличие на хлебарки в килиите и неосигурен достъп за лишения от свобода до постоянно течаща вода (последното обстоятелство признато в информацията по реда на чл.284, ал.3 от ЗИНЗС чрез предоставен график за ползване на течащата вода).

Съобразен с константната практика на АССГ е и правният извод на първоинстанционния съд, че присъденото обезщетение за претърпени неимуществени вреди от едни аспекти на изтърпяване на задържането или наказанието не следва да се превръща в

прекомерна санкция за затворническата администрация, която стриктно и при спазване на законовите си задължения и правомощия е осигурила на ищеца изтърпяване на наложеното му наказание при *други благоприятни* аспекти на тези условия, което също следва да се съобрази при преценката на кумулативното въздействие на тези условия. В тази връзка съдът правилно е съобразил като недоказани твърденията в исковата молба за недостатъчна жилищна площ, наличие на влага, мухъл и течове в килията по време на дъжд, лоши условия за ползване на общите бани и тоалетни в закритата част на затвора, липса на санитарен възел извън килиите по време на престоя на открито, негодна за консумация вода, липса на медицинско лице в затвора, и липса на адекватни медицински грижи предвид заболяванията на ищеца.

При определяне на общия размер на обезщетението обаче съдът е допуснал математическа грешка, като не е съобразил, че 30 % от присъжданото от ЕСПЧ при сходни обстоятелства обезщетение в размер на около 4 евро дневно определя размер от 1.2 евро на ден, или за 862 дни – обезщетение общо в размер на **2023 лв.** Касационната инстанция приема, че визираното обезщетение би било достатъчно, за да обезщети вредите, произтичащи от нарушение на забраната за поставяне в лоши условия на задържане по смисъла на чл. 3 от Конвенцията за исковия период от 17.07.2022 г. до 25.11.2024 г.

Изложеното е основание по чл.221, ал.2 АПК за частична отмяна на обжалваното решение и за постановяване на такова по същество на спора съгласно чл.222, ал.1 АПК за частично уважаване на иска.

При този изход на спора на касатора следва да се присъдят сторените разноски в размер на 5.00 лв. за внесена държавна такса. Процесуалният представител на касатора претендира разноски за адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата – поради оказана безплатна адвокатска помощ в полза на материално затруднено лице. Т. изрично е договорено в представен договор за правна защита и съдействие от 09.10.2024 г. относно процесуално представителство до приключване на спора с влязъл в сила съдебен акт. Съобразно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/2004 г. размерът на минималното адвокатско възнаграждение е 500 лв., по отношение на който ответникът по касация е направил възражение за прекомерност. Касационният състав приема, че адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. за настоящето производство е справедливо и обосновано по смисъла на чл. 36 ЗАдв, съответства на правната и фактическа сложност на спора и на извършените процесуални действия в касационното производство, вкл. предвид решение на СЕС по дело С-438/22.

По изложените съображения, настоящият троен състав на Административен съд София град, XVIII-ти Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 7590 от 05.03.2025 г. по адм. д. № 11666/2024 г. по описа на Административен съд София град, в частта, с която е отхвърлен искът на П. Д. Ц., със съдебен адрес [населено място], [улица], партер, чрез адв. И. С. от САК, срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на обезщетение на неимуществени вреди на основание чл.284, ал.1, вр. чл.3 от ЗИНЗС, претърпени поради

условията на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ в ЗО – К. в периода от 17.07.2022 г. до 25.11.2024 г. за сумата над 862.00 лв. до 2023 лв. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, [населено място], [улица], да заплати на П. Д. Ц., със съдебен адрес [населено място], [улица], партер, чрез адв. И. С. от САК, обезщетение на неимуществени вреди на основание чл.284, ал.1, вр. чл.3 от ЗИНЗС, претърпени поради условията на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ в ЗО „К.“ в периода от 17.07.2022 г. до 25.11.2024 г. в размер на 1 161.00 лв., ведно със законната лихва от 25.11.2024 г. до окончателното изплащане, както и сторените в производството разноски за държавна такса от 5.00 лв.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, [населено място], [улица], да заплати на адвокат И. С. с адрес [населено място], [улица], партер, на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗАдв. адвокатско възнаграждение в размер на 400.00 лв.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНО

ВЕ: